

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἑμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τόνυ.— Βασβολὸδ Κρεστέδσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβιὲ δὲ-Μοντεπέρ: Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παυᾶ.— Ἡ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ, Ἰσπανικὸν διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ εἰκονογραφημένου μυθιστορήματος « Περὶπέτειαι Στρατάρχου », δημοσιεύσωμεν τὸ διὰ λαμπρῶν εἰκόνων κεκοσμημένον μυθιστόρημα τοῦ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε φυσικωτάτη, ἀλλὰ καὶ λίαν περιπετειώδης ἐξιστορήσεις τῶν ἄχρι σήμερον ἐτι διατηρουμένων αὐστηρῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων παρὰ τῷ λαῷ τῆς Βρετάνης, τῆς ἱστορικῆς ταύτης γαλλικῆς ἐπαρχίας. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Καρόλου Μερουβέλ, ὅστις διὰ τῶν ΤΡΕΜΟΡ, πρὸ πολλοῦ ἐν τοῖς « Ἐκλεκτοῖς » δημοσιευθέντων, κατέκτησεν ἐν γένει τὰς συμπαθείας τῶν ἀναγνωστῶν μας, εἶνε ἱκανὴ ἐγγύησις τῆς ἀξίας τοῦ νέου μας μυθιστορήματος.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ἡ Ἀρτεμις, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀμνηνοῦσα ἐκ τῶν εἰλικρινῶν ἐκείνων ἀπαντήσεων, δὲν ἤθελε νὰ παραιτηθῇ τῆς πάλης πρὶν ἢ μάθῃ τὸ μυστικὸν τῆς νεανίδος. Ἦρπασεν αἰφνης αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ προσηλοῦσα τοὺς διαπεραστικούς αὐτῆς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῶν ἀγνῶν τῆς ἀντιζήλου τῆς :

— Ἔστω ! εἶπεν, ὑπῆρξες τυφλὴ καὶ δὲν ἐνόησες ὅτι περιπαθῶς ἠγαπήθης θ' ἀρνηθῆς ὅμως ὅτι ἀγαπᾷς τὸν Διδιέ :

— Ἐγώ, κυρία ! ἀνέκραξεν ἡ Κλο-

τίλδη φρικιώσα, ὡς εἰ ὄφρις ἐδηξεν αὐτῆς τὴν καρδίαν.

— Ἀπάντησον ! ἀπάντησον ! μὴ ζήτησης νὰ καλύψῃς τὴν ἀλήθειαν διὰ ψεύδους, τὸ ὅποσον δὲν θὰ πιστεύσω. Ἐμάντευσά τὸν ἔρωτά σου καὶ ἠθέλησά νὰ σὲ κάμω νὰ ἐμποδίσῃς ἀπὸ τοῦ νὰ αὐξήσῃ ὁ ἔρως οὗτος ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς εὐγνωμοσύνης. Καὶ ἤδη ὅτε ἀκουσίως σου ἡ ἀλήθεια ἀπεκαλύφθη, ἂν ἦσαι ἐντιμὸς κόρη, καθήκον ἔχεις νὰ μὴ ἴδῃς πλέον τὸν Διδιέ.

Δάκρυα ἔβρεχον τὰς παρειὰς τῆς Κλοτίλδης ἡσχύνετο βλέπουσα τὸ ἄγνόν τῆς καρδίας τῆς μυστικὸν περιυβριζόμενον ὑπὸ τῆς ἀλαζόνης καὶ ἀπειλητικῆς ἐκείνης γυναικός. Ἐπασχεν ἐν τῇ αἰδῷ αὐτῆς, ὡς εἰ ἡ βάρβαρος χεὶρ στρατιώτου εἶχε διασχίσει αὐτῆς τὴν ἐσθῆτα. Τὸ τῆθος αὐτῆς βιαίως ἔπαλλε, τὰ χεῖλη τῆς πεισματωδῶς ἐκινούντο κατῶρθωσεν ὅμως νὰ εἴπῃ διὰ διακεκομμένης φωνῆς :

— Ἐχετε ἄδικον, κυρία, ὑποπτευομένη ὅτι ψεύδομαι. Δὲν ἔβλεπον καθαρὰ εἰς τὴν ψυχὴν μου, καὶ σὰς εὐχαριστῶ ὅτι με ἐφωτίσατε. Ἀφοῦ ἀκουσίως διετάραξα τὸν οἶκόν σας, ὀφείλετε νὰ με συγχωρήσετε, ὅταν φεύγω διὰ παντός. Ἀπεδέχθην τὴν προστασίαν τοῦ κυρίου Διδιέ, πρὶν μοὶ ὑποδείξετε τὸν δι' ἐμέ καὶ δι' αὐτὸν κίνδυνον. Μετανοῶ καὶ τίθεμαι ὑπὸ τὴν προστασίαν σας, κυρία.

Λάμπις χαρᾶς ἐφώτισε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς κομήσεως Ἀρτέμιδος ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ ἐνίκησε τὸν ἔρωτα τῆς Κλοτίλδης ἀντιτάσσουσα αὐτῇ αὐτὴν τὴν τιμὴν τῆς νεανίδος. Ἐχώρισεν ἤδη τοὺς δύο ἐραστὰς καὶ δὲν εἶχε πλέον ἀντιζήλον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἰς τὸ σκοτεινὸν βάθος τοῦ ναοῦ, αἱ δύο γυναῖκες ἤκουσαν κρότον ὅμοιον πρὸς τὸν κρότον λίθου ἀποχωριζομένου βιαίως, ἠκούσθη δὲ φωνὴ γλυκεῖα, ἀλλὰ σταθερά, λέγουσα :

— Κλοτίλδη, μὴ ἀκολουθήσῃς τὴν κυρίαν δὲ Μονσενύ ! σὲ ἀπατᾷ !

Ἡ Ἀρτεμις καὶ ἡ Κλοτίλδη ἐσιώπων ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ νέος ἐπήδησεν ἐν μέσῳ τοῦ φωτεινοῦ κύκλου τῆς δαδός νεανίας ἠκολούθει αὐτόν ἦτο ὁ Διδιέ, τὸν ὅποιον ὁ Μουσερόν εἶχε κατὰ τὸν ὅρον νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς προσωρινῆς αὐτοῦ φυλακῆς.

Ὁ νεανίας προεχώρησε μειδιῶν πρὸς τὴν Κλοτίλδην :

— Ἡ κυρία δὲ Μονσενύ ἔγεινεν αἰφνης, δεσποινίς, δι' ὑμᾶς φίλη καὶ θέλει νὰ σὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τῶν παγίδων. Θὰ σὰς εἴπῃ ὅτι εἶμαι ἰδιότροπος νεανίας, τοῦ ὁποίου ἡ περιουσία θὰ σὰς ἐβλαπτε καὶ θὰ σὰς προσέβαλεν.

Ἡ Κλοτίλδη κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς μὴ τολμῶσα ν' ἀπαντήσῃ.

— Λοιπὸν ! σὰς βεβαιῶ ἐγώ, ὁ ἀνεψιὸς τῆς κυρίας Ἀρτέμιδος, ὅτι δὲν πρέπει νὰ δώσετε πίστιν εἰς τοὺς λόγους τῆς ἂν σὰς τείνῃ τὴν χεῖρα, εἶναι χεὶρ ἐχθρᾶς. Δὲν θὰ τολμήσῃ, παρόντος ἐμοῦ, νὰ εἴπῃ ὅτι μετ' ἐμοῦ διατρέχετε κίνδυνον. Σπεύδει νὰ σὰς ἰδῇ φεύγουσαν τοῦ πύργου, ἀλλὰ μόνην καὶ ἄνευ ὑπερασπιστοῦ. Τὴν μέλλει διὰ τὴν τύχην μιᾶς ἀγνώστου ! Ἀλλ' ἐγὼ θέλω νὰ συμπληρώσω τὸ ἔργον μου. Δὲν θέλω νὰ ἐγκαταλείψω ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔσωσα. Κλοτίλδη, εἴπατέ μοι, ἂν δὲν ἀνεγνώσατε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ὅτι εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος ;

Ἡ νεαρὰ κόρη ἀπεμακρύνθη ἐνστικτικῶς τῆς κομήσεως καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρά της εἰς τὴν τοῦ Διδιέ.

Ἡ Ἀρτεμις, ὡρᾶ ἐκ τῆς ὀργῆς, ὑπέλαβεν :

— Λησμονεῖτε ὅτι εἶμαι κυρία τοῦ πύργου Μονσενύ ! δὲν θὰ ἐξέλθετε, ἀλλὰ θὰ κρατηθῆτε ὁμοῦ.

Ὁ Διδιέ προεχώρησε πρὸς αὐτὴν μετ' ὕψους ἀπειλητικοῦ :

— Ὑπερήφανος καὶ ἐντιμὸς εὐγενής, θὰ τολμήσῃς νὰ ἐγείρῃς τὴν χεῖρα ἐναντίον γυναικός ;

— Γυναικός ! ἐπανελάβεν ὁ νεανίας Ἀλλ' εἰσθε ἐχθρὰ καὶ ἔχει τις τὸ δικαίον νὰ καθιστᾷ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἀνικᾶ νὰ τον βλάψωσιν.

Ὁ Μουσερόν ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μακρὸν σχοινίον.

— Ἔστω! ὦρατε ἀνεψιέ, ὑπέλαβεν ἡ Ἀρτεμις, καταχράσθητι τῆς ἰσχύος σου, ἂν τολμᾷς! ἀλλὰ δὲν θὰ ἐξέλθῃς ἐντεῦθεν. Ἐξω φυλάττει ὁ ἀρχιτρίκλινός μου Βερνάρ μετὰ τοῦ Οὐρβαίν καὶ Ὁνωρίου Πιρόν, αὐτοὶ δὲ οἱ γενναῖοι ἄνθρωποι μόνον εἰς ἐμὲ ὑπακούουσι. Μόνη ἐγὼ δύναμαι νὰ ἐλευθερώσω τὴν προστατευομένην σου.

Ὁ Διδιέ, ἀπελπισὶς καὶ ἐννοῶν τὴν ἀδυναμίαν του, ἐπείεξε διὰ τῶν χειρῶν τὸ καίον μέτωπόν του, ἐνῶ ὁ Μουσερόν, πάντοτε μειδιῶν, ὥλισθησε πρὸς τὴν κλίμακα, ἥς αἱ σειόμεναι βαθμίδες ἐστηρίζοντο ἐπὶ ξυλίνων δοκῶν, ἐφθαρμένων καὶ τούτων ἐκ τῆς ὑγρασίας, καὶ ἐπὶ πετρῶν, τεθειμένων ἐντὸς τῶν σχισμῶν τοῦ τοίχου.

— Λοιπὸν, κύριε, εἶπεν ἡ κόμησσα, ἀπειλεῖτε ἔτι; Ἐκδικηθῆτε λοιπὸν! περιμένω!

Ἡ Κλοτίλδη προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Διδιέ βλέμμα ἱκετευτικόν, ὑπομιμνήσκον αὐτῇ τὸ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ θεοῦ του ὀφειλόμενον σέβας.

— Κυρία, εἶπε συντετριμμένος ὁ ἀτυχὴς νεανίας, εἴμεθα εἰς τὴν διάθεσίν σας. Πᾶσα ἄλλη γυνὴ θὰ ὑσπλαγχνίζετο δύο ἄθώας καρδίας ἀγαπωμένας καὶ μὴ ζητούσας εἰμὴ τὴν ἐλευθερίαν. Ὑπάρχει λοιπὸν ἀπαισία χαρὰ εἰς τινὰς ψυχὰς νὰ βλέπωσι τοὺς ἄλλους νὰ πάσχωσι! ἐγνώρισαν παιδίᾳ κόπτοντα τὰς πτέρυγας πτηνοῦ καὶ ἀποσπῶντα τὰ πτερὰ του. Τοῦτο διεσκέδαζεν αὐτά. Ἐν τούτοις εἰσθε γυνὴ νέα καὶ ὦραία! Τὸ πρόσωπόν σας εἶναι ἀγγελικόν, ἡ ψυχὴ σας ἀρά γε εἶναι δαίμονος; Εἰς τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς σας φαίνεται τὸ δηλητήριον τοῦ μίσους. Τὸ ἐννοῶ τὸ μῖσος τοῦτο. Λοιπὸν καταγγεῖλατέ μας, κυρία! Θὰ ὑποστώμεν τὸ πεπρωμένον μας.

Ἡ κόμησσα ἠτένισεν αὐτὸν ὑπερηφάνως καὶ διηυθύνθη βραδέως πρὸς τὴν μεγάλην κλίμακα. Ὁ νεανίας ἀγωνιῶν ὥρμησε καὶ λαμβάνων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος:

— Κυρία, ἀνέκραξε, πρὶν διαπράξετε αὐτὴν τὴν ἀνανδρίαν, παρατηρήσατε τὰ ἀγάλματα τῶν γενναίων ἐκείνων ἱπποτῶν καὶ τῶν εὐγενῶν πυργοδεσποινῶν, αἵτινες κοιμῶνται εἰς τοὺς τάφους τῶν. Πάντες οὗτοι οἱ ἀρχηγοὶ ἦσαν ἐντιμοὶ καὶ ὑποστηρικταὶ τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς τιμῆς, πᾶσαι αὐταὶ αἱ δέσποινα ἦσαν φιλεύσπλαγχοι καὶ πισταί. Ἐκείνη, ἡ Ἰωάννα, διετήρησε πολιορκίαν, ἐνῶ ὁ Γουερὰν δὲ Μονσενὺ ἐμάχετο εἰς τὴν ἀγίαν γῆν. Ἐκείνη, ἡ Γερτρούδη, ἐπώλησε τὰ ἐκ πατρικῆς κληρονομίας ὑπάρχοντά της, διὰ νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν ἐμίρην Νούρ-Ἐδδιν τὰ λύτρα τοῦ συζύγου σας Οὐμβέρτου. Αὐτὰ τὰ εὐγενῆ πρόσωπα δύναμαι νὰ τ' ἀτενίσω κατὰ πρόσωπον. Ἡμεῖς ὁμῶς, κυρία, καταβιβάζετε τοὺς ὀφθαλμούς διερχομένη ἐνώπιον αὐτῶν

Ἡ Ἀρτεμις, καίτοι τεταραγμένη ἐκ τῆς σήμου ἐκείνης ἐπικλήσεως, ἀπεσπᾶσθη

ταχέως τοῦ Διδιέ καὶ προχωροῦσα ἀνῆλθε τὰς πρώτας βαθμίδας τῆς κλίμακος, κάτωθεν τῆς ὁποίας ἦν συσπειρωμένος ὁ Μουσερόν. Ἡ Σεβρέτη ἠκολούθει αὐτὴν τρέμουσα.

Ἐν τούτοις ἡ κόμησσα ἠσθάνετο τὰς βαθμίδας κλονιζόμενας ὑπὸ τοὺς πόδας της· ἔστη δὲ πρὸς στιγμὴν ἀναποφάσιτος. Μία βαθμὶς κατέρρευσε ὀπισθεν αὐτῆς, τρεῖς δ' ἄλλαι, ὀλίγον ὑψηλότερα, καταπεσοῦσαι ἐπίσης, παρεκώλυον αὐτὴν νὰ προχωρήσῃ. Ἐστράφη τότε πρὸς τὸν Διδιέ καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Ὤρατε ἀνεψιέ! δὲν θὰ σώσῃς τὴν νεάνίδα αὐτὴν ἐκ τῆς πυρᾶς, ἥτις τὴν ἀναμένει καὶ θὰ καταστραφῇ μετ' αὐτῆς. Μὴ μὲ αἰτιαθῇς ποτὲ διὰ τὸ κακὸν πεπρωμένον σου. Χάριν τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας, σὲ εἰδοποίησα.

— Ἡ Κλοτίλδη εἰς τὴν πυράν! καὶ διατί; ἀνέκραξεν ἐν ἀγανακτήσει ὁ νεανίας.

— Διδιέ, ἂν σέβασαι τὴν καταγωγὴν σου, καὶ τὸν Θεόν, θ' ἀπομακρυνθῇς μετὰ φρίκης ἀπὸ τῆς αἰρετικῆς ταύτης καὶ θὰ σοὶ συγχαρῶμεν τὸ παράπτωμά σου.

Ὁ Διδιέ ἠτένισε τὴν Κλοτίλδην, οἶον εἰ ἐρωτῶν αὐτὴν.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἀπήντησεν:

— Εἰμαι Οὐγονότη.

— Διδιέ, ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα, εἶναι καιρὸς ἀκόμη. Ἀποδιώξέ την ἐκ τῆς καρδίας σου, ἐγκατάλειψον αὐτὴν.

— Οὐδέποτε! εἶπεν ὁ Διδιέ· ὅσον περισσότερον εἶναι δυστυχὴς καὶ προγεγραμμένη, ὅσον περισσότερον κινδυνεύει, τόσον μᾶλλον τὴν ἀγαπῶ!

— Καταδικάζεις σεαυτὸν! ὑπέλαβεν ἡ Ἀρτεμις ἀκαμπτος.

— Μπᾶ! μὴ φοβήσθε τίποτε, κύριε Διδιέ, ἠκούσθη λέγουσα ἡ φωνὴ τοῦ Μουσερόν· ἡ κυρία οὔτε ν' ἀναβῇ, οὔτε νὰ καταβῇ δύναται πλέον. Ὅσον διὰ τοὺς θεράποντας αὐτῆς δὲν θ' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν της. Διεφύλαξα δι' ἡμᾶς ἄλλην ἔξοδον ἢ τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν φυλάττει ὁ ἀρχιτρίκλινος Βερνάρ. Ἐκ τῆς τελευταίας πλημμύρας διερράγη ὁ τοίχος τοῦ ἐσωνάρηκος καὶ διὰ τοῦ ρήγματος ἐκείνου θὰ ἐξέλθωμεν.

— Ἀλλὴν ἔξοδον! ἐψιθύρισε ἡ κόμησσα κατάπληκτος, ἐνῶ ἡ κεφαλὴ τοῦ νέανου ἐπεφάνη κάτωθεν τῆς κλίμακος, ἥς αἱ πέτραι ὁλονὲν ἀπεσπῶντο, χάρις εἰς τὴν ὑποχθόνιον ἐργασίαν τοῦ διαβολικοῦ ἐκείνου πλάσματος.

Ἡ Ἀρτεμις δὲν ἐσκέπτετο πλέον τὸν κίνδυνον, διεννοεῖτο μόνον πῶς νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Διδιέ καὶ τὴν Κλοτίλδην νὰ φύγῃ οὐκ ἐκ τοῦ πύργου.

Ἡθέλῃσε νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν, ἀλλ' ἡ φωνὴ της ἀπεπνίγετο.

— Διατί νὰ κουράζεσθε, κυρία; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Μουσερόν. Ἡ φωνὴ σας δὲν δύναται νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν θεραπόντων σας.

— Ἄλλως τε, παρετήρησεν ἡ Σεβρέτη, διατάξατε τὸν Βερνάρ καὶ τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας νὰ μὴ καταβῶσιν εἰς τὸν ναόν, οἰονδήποτε κρότον καὶ ἂν ἀκούσῃς; . . .

— Εἰν' ἀληθές! ἐψιθύρισε ἡ κόμησσα ἀπελπισ.

— Ἄν συρίζετε τρεῖς διὰ τῆς ἀργυρᾶς συρίκτρας σας, προσέθηκεν ἀπερίσκεπτος ἡ νᾶνος.

— Ἀνόητος! εἶπεν ὁ Μουσερόν ἀγρίως ἀτενίζων τὴν ἀδελφὴν του.

Τοῦτο ἤρκεσεν εἰς τὴν Ἀρτεμίδα· τὸ μέτωπον αὐτῆς ἀπήστραψεν, ἤρπασε τὴν συρίκτραν καὶ ἐσύριξε τρεῖς.

— Δὲν θὰ μὲ νικήσωσιν αὐτοί, ἐσκέφθη, δὲν θὰ ἔχωσι καιρὸν νὰ φύγῃσιν.

[Ἔπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΕΒΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Αἱ καταθέσεις τοῦ συμβούλου Πουπεριώφ, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐνυπολήπτων μαρτύρων, ἐν ταῖς κυριωτέrais λεπτομερείais συνεφώνουν ἐντελῶς πρὸς τὴν κατάθεσιν τοῦ Καρτονάκη. Ἀλλὰ καὶ τί ἄλλο ἠδύναντο νὰ καταθέσωσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, μένοντες αὐστηρῶς εὐσυνείδητοι καὶ ἀπαθείς;

Ἐκ τῶν δοθεισῶν ἀπαντήσεων παρὰ τῶν μαρτύρων τούτων, ἡ προσωπικότης τῆς Εἰρήνης ἐξήρχετο ἐντελῶς ἀμειπτος· εἰκονίζετο παρ' αὐτῶν ὡς γυνὴ τιμία, ἀγαπῶσα καὶ ἀγαπωμένη παρὰ τοῦ συζύγου της μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ βίου του. Οὐδ' ἡ ἐλαχίστη κηλὶς ὑποψίας προσήφθη, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸ ἀγαθὸν ὀνομά της, ἀναφορικῶς πρὸς τὸν Πλάτωνα.

Μετὰ τὴν εξέτασιν τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, προσήγαγον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἀπαντας τοὺς οἰκέτας τοῦ μακαρίτου, ὡς καὶ τὸν γραμματέα, ἀκολούθως δὲ καὶ τὸν θαλαμηπόλον Δαμιάνον.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν μεταξὺ τῶν συζύγων Βελτίστσεφ καὶ τοῦ Πλάτωνος σχέσεων, οἱ ὑπηρέται ἀπεκρίθησαν ὅτι οἱ σύζυγοι ἔζων ἡγαπημένα, ὅτι δὲν παρετήρησαν ποτὲ διένεξιν, ὅτι ὁ κύριος μόνος του διέθετε τὰ τοῦ οἴκου, τὴν δὲ κυρίαν, ἂν καὶ τὴν ἀγαποῦσε ἀλλ' ὁμῶς τὴν ἐκρατοῦσε ἔς τὸ χέρι, καὶ δὲν τῆς ἔδινε ἐλευθερίαν, ὅτι ὁ Πλάτων Βασιλέβεβιτς ἔθεωρεῖτο πάντοτε ὡς οἰκιακὸς ἄνθρωπος καὶ συγγενὴς καὶ ἥτο πολὺ οἰκείος πρὸς τὴν κυρίαν, ἔμενε εἰς τὰ δωμάτια της μέχρι προκεχωρημένης ὥρας, ἀλλ' ὅτι ὁ μακαρίτης ἐθεώρει αὐτὸν ὡς συγγενῆ του, δὲν ἔβλεπεν εἰς τοῦτο ἐπιλήψιμόν τι καὶ δὲν ἐζηλοτύπει τὴν σύζυγόν του, τοῦλάχιστον αὐτοὶ οὐδέποτε ἐγένοντο μάρτυρες παρομοίου εἵδους σκηνῶν μεταξὺ τῶν κυρίων καὶ δὲν δύνανται νὰ βεβαιώσωσιν ἂν